

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. B.**, nar.,
státní příslušností Ukrajina,
bytem v ČR,

zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2024, č. j. MV-202333-3/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 9. 2023, č. j. OAM-11004-27/TP-2020, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění účinném do 1. 8. 2021 zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek dle § 67 téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

2. V žalobě žalobce uvedl, že se domnívá, že rozhodnutím byl porušen § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, správní orgán nepřihlížel pečlivě, co v průběhu řízení vyšlo najevo a současně podle § 52 správního řádu žalovaná neprovedla důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobce v žalobě dále zmínil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, přičemž přicestoval do ČR v roce 2005 a pobýval zde do února 2012 v rámci pobytových oprávnění za účelem zaměstnání a podnikání. Poté odcestoval na Ukrajinu. Dne 27. 5. 2015 po svém návratu do ČR, kdy přicestoval na pozvání své matky, která je od roku 2020 občanka ČR, požádal na území ČR o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, avšak nebyl úspěšný. Důvody, které uváděl, se týkaly jeho útěku z Ukrajiny v době ozbrojeného konfliktu, který se datuje od roku 2014. Dále žalobce uvádí, že začátkem června 2015 odcestoval zpět na Ukrajinu z důvodu osobního konfliktu s rodiči. Podepsal smlouvu o nástupu do armády. Následně došlo k incidentu a žalobce během manévru v tzv. linii doteku byl zraněn a padl do zajetí, ze kterého se mu podařilo utéct. Poté odcestoval do Spolkové republiky Německo, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. V rámci dublinského řízení byl předán do ČR, kde řízení bylo pravomocně ukončeno ke dni 13. 8. 2020 odmítnutím kasační stížnosti. Dne 26. 8. 2020 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná již v předešlém řízení konstatovala, že žalobce naplňuje předmětné ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, ve smyslu délky jeho nepřetržitého pobytu na území, stanovené 4 roky, a zároveň trvání posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany v délce 2 roky. Podle žalované však nesplňuje podmínku dle § 67 odst. 2 téhož zákona. Tyto skutečnosti žalobce nikdy netvrdil, naopak přdestřel azylový příběh, který považuje za důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaná při novém projednání věci odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2022, č.j. 9 A 82/2021-34, kdy uvedla, že ke zrušení původního rozhodnutí dospěl soud pouze na základě změny poměrů, ke kterým došlo v souvislosti s invazí ruských vojsk na Ukrajinu. Žalovaná v této souvislosti poukázala na zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, případně možnost využít institutu dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území ČR. Žalobce namítl, že shledává svoji situaci značně rozdílnou od situace jeho spoluobčanů, kteří na území přišli v rámci uprchlické vlny v roce 2022 a nadále přicházejí. Žalobce považuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné. Žalovaná se dostatečně nezabývala aplikací čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle žalobce nelze situaci nově příchozích občanů Ukrajiny, kteří využili institutu ochrany na území České republiky potažmo Evropské unie, posuzovat stejně, když žalobce na území žije již od roku 2016 a je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce žádá o nejvyšší pobytové oprávnění, má za to, že právě svým více než 8 let nepřetržitě trvajícím pobytem na území ČR se zde integroval, což jej velmi zřetelně odlišuje od osob nově příchozích na území. Na území Ukrajiny nemá žádné zázemí, oba rodiče dlouhodobě pobývají na území ČR. Žalobce je svobodný a z Ukrajiny uprchl v důsledku situace, kterou popsal ve svém azylovém příběhu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná opakovaně provedla posouzení pouze formálně, a to předně z důvodu § 67 zákona o pobytu

cizinců, který již byl zrušen. Dle žalobce nelze celkovou oprávněnou dobu jeho pobytu na území, jeho pracovní a sociální integraci pomíjet. Nové odůvodnění rozhodnutí a odkaz na institut dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky, činí rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, pomíjí i další právní nástroje EU (směrnici Rady 2003/109/ES), k tomu odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 – 32. Argument žalované, která i nadále opírá své rozhodnutí o nevyhovění žádosti o mezinárodní ochranu i v nižší formě – doplňková ochrana, dle žalobce je žádoucí odmítnout. Dle žalobce je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro skutečnost, že příslušným orgánem pro rozhodování je v obou případech Ministerstvo vnitra České republiky a není zákonný důvod posuzovat důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu zákona o pobytu cizinců odlišně. Žalobce shledává postup žalované za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvážení zájmů jednotlivce a zájmu státu. Žalovaná nedostala své povinnosti a již od prvopočátku přistupovala k věci s ohledem na žalobcovu účast v ozbrojeném konfliktu, právě na základě jeho svobodné vůle vstoupit do armády a uzavřít kontrakt. Nezabývala se skutečností, že jeho motivací byly peníze. Následně po zjištění skutečného stavu věci, jak v oprávněm prostředku uvedl, zranění, které utřžil a doslovně se vyjádřil, že realitou byl překvapen, zajetí a následný útěk, právě z důvodu poznání, že situace není taková, jakou předpokládal.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Podle jejího názoru rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro jeho odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že žádost žalobce byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Uvedla, že žalobce nesplnil podmínky dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 téhož zákona, pro které by mohla být podmínka dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců prominuta. Žalovaná je názoru, že o žádosti žalobce bylo rozhodnuto v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze dne 28. 11. 2022, č. j. 9 A 82/2021, který byl v dané věci vydán, a kterým byly správní orgány v dalším projednání žádosti vázány. Ministerstvo vnitra i žalovaná posoudily, zda v případě žalované nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve vztahu k bezpečnostní situaci, která nastala na Ukrajině po 24. 2. 2022 a shodně dospěly k závěru, že takovéto důvody dány nejsou. Žalobce má možnost na území nadále setrvat a pracovat, a to na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a není tedy nucen vycestovat zpět na Ukrajinu, kde probíhá ozbrojený konflikt. Podstatná v dané věci je skutečnost, že žalobce, jakožto občan Ukrajiny, má možnost i bez povolení k trvalému pobytu či povolení k dlouhodobému pobytu na území nadále legálně setrvat, a to právě s ohledem na bezpečnostní situaci v jeho vlasti. Nevydáním povolení k trvalému pobytu na území dle § 67 zákona o pobytu cizinců tedy nedojde k porušení čl. 2 ani čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadeným rozhodnutím není žalobci uložena povinnost z území vycestovat.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dne 26. 8. 2020 žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.
6. Dne 29. 4. 2021 bylo MV ČR vydáno rozhodnutí č. j. MV-68284-1/OAM-2021, kterým byla žádost žalobce zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

7. Rozhodnutím žalované ze dne 30. 6. 2021, č. j. MV-86659-5/SO-2021 bylo zamítnuto odvolání žalobce a výše uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.
8. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2022, č. j. 9 A 82/2021 – 34 bylo toto rozhodnutí žalované zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že zmíněné rozhodnutí žalované neobsahuje zásadní pochybení žalované, nicméně bylo nutné reflektovat situaci vzniklou s invazí Ruska na Ukrajině.
9. Žalovaná následně dne 17. 1. 2023 vydala rozhodnutí č. j. MV-86659-13/SO-2021, kterým rozhodla o zrušení rozhodnutí MV ČR ze dne 29. 4. 2021.
10. Dne 4. 4. 2023 se uskutečnila pobytová kontrola na adrese Kurčatovova 321/6, Praha 10, kde byla přítomna matka žalobce a žalobce, dále bylo zjištěno, že otec momentálně byl na Ukrajině s tím, že do ČR měl opět přijet dne 14. 4. 2023.
11. Dne 25. 9. 2023 bylo MV ČR vydáno rozhodnutí č. j. OAM-11004-27/TP-2020, kterým byla žádost žalobce zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021 pro nesplnění podmínek dle § 67 zákona o pobytu cizinců.
12. Napadeným rozhodnutím žalované bylo toto rozhodnutí správního orgánu I. st. potvrzeno a odvolání žalobce proti němu bylo zamítnuto.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. V případě žalobce bylo vycházeno ze zákona o pobytu cizinců účinného do 1. 8. 2021.
15. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění zákona účinného do 1. 8. 2021 *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
16. Soud dále uvádí, že § 67 uvedeného zákona byl zrušen zákonem č. 173/2023 Sb., podle jehož přechodných ustanovení *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v tomto řízení se však postupuje podle § 50 odst. 4, § 50a odst. 3 a § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*
17. Soud úvodem poznamenává, že důvodem zrušení prvního rozhodnutí žalované ve věci žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu byla výhradně změna situace na Ukrajině, kde došlo k invazi vojsk Ruské federace. V důsledku tohoto vývoje bylo soudem rozhodnutí žalované zrušeno a bylo konstatováno, že bude nutné se znovu zabývat osobními poměry žalobce. Žalobou nyní napadené rozhodnutí je proto potřeba předně vnímat v tomto kontextu.
18. Podstatou žaloby je, že se žalobce domnívá, že správní orgány pochybily, pokud za důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 nezohlednily jeho azylový příběh. Dále se žalobce domnívá, že je v jeho případě rovněž relevantní, že na území ČR pobývá již značnou dobu, je zde integrován a má

zde své soukromé vazby, kdy konkrétně žije s rodiči, kteří jsou oba již v důchodovém věku, matka žalobce je státní občanka ČR.

19. K tomu soud uvádí, že správní orgán I. st. na straně 3 rozhodnutí shrnul vývoj pobytové situace žalobce, kdy z tohoto souhrnu vyplynulo, že žalobce na území ČR vstoupil v roce 2005 na základě víza nad 90 dnů za účelem zaměstnání, které mělo platnost do března 2006. Následně získal zaměstnaneckou kartu s platností do března 2007, která mu poté byla prodloužena. Poté zde pobýval na základě pobytového oprávnění za účelem podnikání, které mu bylo rovněž prodlouženo. Řízení o žádosti o opětovné prodloužení tohoto oprávnění bylo však zastaveno pro nedoložení náležitostí. Dále správní orgán I. st. uvedl, že žalobce v mezidobí požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, která však byla zamítnuta pro nedoložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Od února 2012 do května 2015 žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. V roce 2015 požádal žalobce o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které mu však nebylo uděleno. Dne 15. 8. 2016 bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ani v tom však nebyl žalobce úspěšný a po pravomocném skončení věci mu byl vystaven výjezdní příkaz s platností do 7. 9. 2020. Žalobce následně dne 26. 8. 2020 podal žádost o trvalý pobyt a žádost o vízum strpění pobytu, to bylo žalobci uděleno s platností do 23. 2. 2021. Řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo zastaveno. Následně požádal žalobce znovu o vízum strpění pobytu, které mu nebylo uděleno. Toto vízum mu bylo uděleno na základě jeho další žádosti, a to s platností do 11. 8. 2023, přičemž se jednalo o vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 31. 7. 2023 podal žalobce žádost o dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu, o které nebylo ke dni vydání rozhodnutí MV ČR rozhodnuto.
20. Správní orgán I. st. dále uvedl, že žalobce splňuje podmínku dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, celková doba pobytu přesahuje 4 roky a lze jej považovat za nepřetržitý.
21. Žalobce však nenaplnil podmínky dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ani § 67 odst. 3 tohoto zákona. Správní orgán I. st. uvedl, že v případě žalobce je v důsledku zrušujícího rozsudku soudu podstatné posouzení možných důvodů hodných zvláštního zřetele, které by u žalobce mohly být dány, a to zejména s ohledem na změnu situace na Ukrajině. Za tímto účelem vyzval správní orgán I. st. dne 15. 3. 2023 žalobce k součinnosti. Ze sdělení žalobce ohledně jeho poměrů mj. vyplynulo, že na území ČR pobýval po celou dobu se svými rodiči, kteří jsou již v důchodu, přičemž matka má od 30. 6. 2020 občanství ČR. Rodiče žalobce jsou závislí na jeho výdělku, neboť jejich důchod nepostačuje na úhradu nutných nákladů a jsou oba již vyššího věku, matka prodělala také infarkt na základě situace na Ukrajině z roku 2014. Žalobce pracuje jako skladník a jeho příspěvek do rodinného rozpočtu je důležitý. Z odůvodnění rozhodnutí dále plyne, že žalobce pobýval v ČR již v letech 2005 – 2012, poté odcestoval na Ukrajinu a vstoupil tam do armády, byl zraněn, zajat a vězněn, později se mu podařilo požádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde rok pobýval, následně byl předán do ČR k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce je svobodný.
22. Správní orgán I. st. dále uvedl, že také požádal Policii ČR o součinnost – provedení pobytové kontroly na adrese žalobce, kterou bylo ověřeno, že žalobce skutečně pobývá na sdělené adrese se svými rodiči.
23. K délce pobytu žalobce na území ČR správní orgán I. st. uvedl, že tuto nepovažuje za důvod hodný zvláštního zřetele. Poukázal k tomu na to, že podstatnou část pobytu od roku 2016 pobýval žalobce v ČR z titulu žádosti o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu mu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

následně vznikla možnost podat žádost o trvalý pobyt, který mu však udělen rovněž nebyl. Dle správního orgánu I. st. také žalobce strávil značnou část doby i na Ukrajině, a to i pokud se přihlédne k jeho pobytům na území ČR v letech 2005 – 2011. Správní orgán I. st. také podotkl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu prvotně v Německu, nikoli v ČR, ačkoli již tehdy jeho rodiče pobývali v ČR. Správní orgán I. st. dále uvedl, že žalobce nejprve do ukrajinské armády vstoupil dobrovolně, poté z ní dezertoval a požádal o mezinárodní ochranu. Dle správního orgánu I. st. nicméně zdravotní stav žalobce nemůže být zásadně špatný, jestliže pracuje jako skladník, úraz mu tedy nezpůsobil takové následky, které by takovou práci znemožňovaly.

24. Správní orgán I. st. dospěl k závěru, že podmínky dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobce nesplňuje. Dále se vyjádřil ke splnění zbylých podmínek ust. § 67 zákona o pobytu cizinců žalobcem, přičemž shrnul, že žalobce naplňuje pouze podmínky dle § 67 odst. 1 a 5 tohoto zákona.
25. Správní orgán I. st. doplnil, že je mu známo, že § 67 zákona o pobytu cizinců byl s účinností ke dni 2. 8. 2023 zrušen, nicméně není zřejmé, jakým způsobem by měl tento fakt dle právní zástupkyně žalobce správní orgán reflektovat.
26. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázala na to, že důvodem zrušení jejího původního rozhodnutí soudem byla změna situace na Ukrajině. Dále konstatovala, že je dle ní zřejmé, že správní orgán I. st. v dalším řízení zjistil aktuální osobní a rodinné poměry žalobce na území, kdy ten sdílí bydlení se svými rodiči je zde legálně zaměstnán, přičemž doložil i výši příjmů. Doložil také výši důchodu rodičů a sdělil, že je svobodný a bezdětný, jeho matka je státní občankou ČR. Žalovaná se následně vyjádřila k situaci na Ukrajině a uvedla, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné důvody zvláštního zřetele hodné, v obdobné situaci jako žalobce se nachází dle žalované mnoho dalších lidí přicházejících z Ukrajiny. V tomto ohledu žalovaná potvrdila závěr správního orgánu I. st., že žalobce má možnost požádat o vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy takto je dle žalované postupováno i u dalších občanů Ukrajiny, nebude naopak nezbytné vycestování žalobce na Ukrajinu, kde tamní špatnou bezpečnostní situaci žalovaná nijak nezpochybnila.
27. Soud pochybení správních orgánů, pokud jde o posouzení toho, zda jsou v případě žalobce dány důvody zvláštního zřetele hodné, neshledal. Správní orgány, zejména správní orgán I. st., se detailně zabývaly naplněním podmínek § 67 zákona o pobytu cizinců v příslušném znění včetně důkladného zhodnocení otázky existence důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 67 odst. 4 zákona, které však nebyly u žalobce nalezeny, s čímž se soud plně ztotožňuje.
28. Námitku žalobce, že jako důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v příslušném znění bylo třeba vyhodnotit jeho azylový příběh soud důvodnou neshledal. Správní orgán I. st. ve svém odůvodnění skutečnosti týkající se azylového příběhu žalobce obsáhle zmínil, nicméně jako důvod zvláštního zřetele hodný je neshledal, kdy v tomto ohledu poukázal na závěr řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, ve kterém nebyl žalobce úspěšný. Lze dále uvést, že azylový příběh žalobce byl předmětem posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která mu však udělena nebyla, přičemž řízení bylo ukončeno odmítnutím kasační stížnosti žalobce. K samotnému příběhu soud konstatuje, že žalobce, jak i sám sdělil, do ukrajinské armády vstoupil dobrovolně, v žalobě doplnil, že jeho motivací byly peníze. Jím sdělená příkoří včetně utrpeného úrazu zajištěná správními orgány nijak nezpochybnila, nicméně

nepochybily, pokud v tomto kontextu poukázaly na výsledek řízení ve věci mezinárodní ochrany s tím, že žalobce do ukrajinské armády vstoupil dobrovolně na základě svého rozhodnutí, kdy poté v důsledku těchto obtíží dezertoval a požádal o mezinárodní ochranu. Správní orgán I. st. také uvedl, že důvodem hodným zvláštního zřetele není dobrovolný vstup do armády za účelem zisku. Ke zdravotním obtížím správní orgán I. st. dodal, že zdravotní stav žalobce nebyl sice v řízení prokazován, nicméně s ohledem na to, že žalobce vykonává manuální práci, živí se jako skladník, lze mít dle správního orgánu I. st. za to, že je jeho zdravotní stav výkon takové práce umožňuje.

29. Žalobce dále namítl, že má za to, že v jeho případě je třeba zohlednit jeho situaci, kdy na území ČR pobývá již značnou dobu a je zde integrován, dále se domnívá, že je rovněž relevantní, že zde žije se svými rodiči, jejichž živobytí pomáhá financovat svou prací.
30. K tomu lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 249/2017 – 49 ze dne 8. 11. 2017, ve kterém soud uvedl, že: „*K samotné interpretaci „důvodů hodných zvláštního zřetele“ Nejvyšší správní soud předestlá, že se jedná o neurčitý pojem vysokého stupně obecnosti, proto je variabilita jeho využití značná. (...) Samotná úvaha žalovaného, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o natolik závažné důvody, že vyžadují udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, je zcela logická. Pokud má jít o důvody k udělení tohoto pobytového oprávnění, musí být hodnoceny ve vztahu k němu. Vzhledem k tomu, že se jedná o nejvyšší typ pobytového oprávnění pro cizince, je také případné se ptát, zda v konkrétním případě nepostačuje udělení typu nižšího (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30). Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru, že délka pobytu na území České republiky takový důvod bez dalšího nepředstavuje.*- 31. *Zaprvé opakuje, že zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Z tohoto důvodu byla irelevantní námitka, dle které zhruba po deseti letech pobytu cizince na území převáží nad veřejným zájmem jeho soukromý zájem na setrvání na území.*
- 32. *Ve shodě s městským soudem lze dále upozornit, že délka pobytu na území je hodnocena v rámci jiné podmínky, v tomto rozsudku nazývané jako druhé, a to podmínky nepřetržitého pobytu dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz bod [13] tohoto rozsudku). Samotný fakt, že zákon o pobytu cizinců klade na tuto okolnost důraz, na tom nic nemění, tento důraz se projevuje právě stanovením podmínky nepřetržitého pobytu na území. Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že stěžovatelův výklad neodpovídá ani systematické a smyslu zákona o pobytu cizinců, neboť by vedl k udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 i v situacích, na které evidentně nemá dopadat. (...) je zřejmé, že cizinci nelze udělit povolení k trvalému pobytu pouze proto, že s ohledem na délku neúspěšně vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany dosáhl potřebné doby pobytu na území. Tato doba může být zohledněna, cizinec však na povolení k trvalému pobytu dosáhne jen tehdy, pokud jsou k tomu důvody hodné zvláštního zřetele. Ze zákona také plyne, že některé doby pobytu na území se nezapočítávají vůbec. Byť může být legalita pobytu založena nejrozličnějšími tituly, z pohledu možného udělení povolení k trvalému pobytu nemají stejnou váhu. Takové rozlišování je zcela legitimní. Pokud by byl přijat stěžovatelův výklad, znamenalo by to, že každý cizinec, který by na území České republiky po určitou dobu vedl řízení, jejichž výsledkem mohlo být, ale nakonec nebylo udělení pobytového oprávnění či mezinárodní ochrany, by po určité době dosáhl na povolení k trvalému pobytu. Tento postup by znamenal kompletní rezignaci na cizineckou politiku České republiky.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

33. Ve smyslu citovaného rozsudku soud připomíná, že délka pobytu jako kritérium pro žádost o trvalý pobyt byla hodnocena samostatně v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a sama o sobě bez dalšího nemůže být důvodem hodným zvláštního zřetele z hlediska § 67 odst. 4 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2023. Žalobce v žalobě jako důvod, proč se domnívá, že jsou v jeho případě dány důvody nad rámec samotné délky pobytu, uvedl, že má tímto být jeho azylový příběh, který však, jak bylo již uvedeno výše, za relevantní v tomto hledu shledán nebyl, dále žalobce uvedl, že tímto má být míra jeho integrace v ČR, která je oproti jeho spoluobčanům příšlým z Ukrajiny později, vyšší.
34. Soud má shodně se správními orgány za to, že pobytová historie žalobce nepředstavuje důvod zvláštního zřetele hodný. Žalobce na území ČR pobýval v období let 2005 – 2012, a poté po návratu z Ukrajiny, kam dobrovolně vycestoval a vstoupil do armády, kdy jej postihlo zajetí, úraz a věznění, později se mu podařilo z Ukrajiny opět odejít a požádat o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena. Správní orgány správně poukázaly na to, že žalobce poté pobýval na území ČR od roku 2016 převážně z titulu, že byl žadatelem o mezinárodní ochranu.
35. Žalobce v žalobě závěry žalované relevantním způsobem nezpochybnil, pouze k délce pobytu na území ČR uvedl, že má za to, že touto se odlišuje od svých nově příchozích krajanů tím, že je na území ČR již mnohem více integrován. K tomu však soud uvádí, že míra integrace žalobce nemůže na závěrech o tom, že délka jeho pobytu není sama o sobě důvodem hodným zvláštního zřetele, nic změnit, kdy navíc žalobce sice pobýval na území již od roku 2005 postupně na základě různých pobytových oprávnění, avšak jeho aktuálnější pobyt od roku 2016 byl založen zejména na tom, že byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, případně na tom, že zde žádal o další typy oprávnění. Ani fakt, že zde má rodiče a práci, skrze kterou rodinu financuje, nepředstavuje důvod zvláštního zřetele hodný. Stejně tak jím není ani zmiňovaný žalobcův azylový příběh.
36. Co se týče rodinných poměrů žalobce, konstatoval správní orgán I. st. že sice nebylo zpochybněno, že žalobce na území pobývá s rodiči a přispívá na jejich živobytí, nicméně tak může činit i ze zahraničí. Správní orgán I. st. uzavřel, že osobní a rodinné poměry žalobce, které byly aktualizovány, s ohledem na nutnost vydání nového rozhodnutí, nepovažuje za důvod zvláštního zřetele hodný. Nebylo taktéž shledáno, že by žalobce bylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
37. K tomu soud uvádí, že správní orgán I. situaci ohledně rodinných poměrů žalobce zcela dostatečně argumentačně pokryl tak, jak bylo výše rozvedeno. Soud se plně s těmito závěry ztotožňuje. Je nepochybné, že žalobce na území žije se svými rodiči a přispívá jim, nicméně toto není nikterak výjimečná skutečnost, která by byla ve věci žádosti o trvalý pobyt důvodem zvláštního zřetele hodným. Lze dodat, že žalobce nepoukazoval na špatný zdravotní stav rodičů, v důsledku, kterého by byla nezbytná jeho osobní přítomnost u nich.
38. Správní orgán I. st. se následně zabýval tím, zda by důvodem hodným zvláštního zřetele mohla v jeho případě být situace na Ukrajině. K tomu uvedl, že v žádném případě nezpochybňuje situaci na Ukrajině, kde probíhá ozbrojený konflikt. Poukázal však k tomu na možnost požádat o vydání víza dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, o které tedy může žalobce požádat.
39. Argumentace správních orgánů ohledně situace na Ukrajině je dle soudu dostačující. Tato nebyla správními orgány nijak zpochybněna, avšak bylo poukázáno na možnost požádat o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vízum dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud pro úplnost odkazuje na odůvodnění usnesení, které vydal dne 20. 3. 2024 pod č. j. 16 A 6/2024 - 26 ve věci žádosti žalobce o odkladný účinek žaloby:

40. „Žalobce ve svém návrhu nevyjádřil přímo obavu ze vzniku újmy v souvislosti s jeho nuceným vycestováním z území ČR, takovou možnost naopak výslovně popřel v závěru svého návrhu. K možné hrozbě nuceného vycestování pak rovněž žalovaná uvedla, že dle cizinecké evidence má žalobce na území možnost na území pobývat na základě víza strpění s platností do 7. 5. 2024, které mu bylo vydáno dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu probíhajícího řízení o jeho žádosti. Pokud žalobci nebude na území vydáno povolení k trvalému pobytu, bude moci jako občan Ukrajiny na území setrvat na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
41. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.
42. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.
43. Z uvedeného je tedy zřejmé, že vycestování žalobci přímo nehrozí a ani se jej, jak sám uvedl, neobává. Žalobci sice nebylo vyhověno ve věci žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nicméně má možnost svou pobytovou situaci řešit skrze žádost o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvádí-li žalobce, že se na něj vztahuje § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy má za to, že žalovaná jeho situaci účelově zaměřuje s osobami, kterým bylo vydáno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak soud k tomu uvádí, že z výše uvedeného sdělení žalované je zřejmé, že žalobce disponoval vízem dle písm. c) předmětného ustanovení, kdy v případě nevyhovění žádosti by se pak jednalo o možnost dle písm. a) daného ustanovení zákona. Tvrzeňou záměnu, tím méně účelovou, soud neshledal. Skutečnost, že žalobci bylo uděleno vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona s platností do 7. 5. 2024, byla naopak prokázána výpisem z evidence cizinců, který je součástí správního spisu.
44. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobce žádal o vydání povolení k trvalému pobytu, se kterým nejsou přímo spojeny důsledky spočívající v nuceném vycestování, kdy i v případě ukončení platnosti víza dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu zamítnutí žádosti, může žalobce, jak bylo výše uvedeno, svůj pobyt a případnou hrozbu vycestování řešit skrze vízum na strpění jiného typu (dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona).“
45. Lze shrnout, že správními orgány nebyly shledány žádné důvody zvláštního zřetele hodné, kdy bylo konstatováno, že takovým důvodem není pobytová historie žalobce na území ČR, jeho osobní či rodinné poměry a není jím situace na Ukrajině. Žalovaná proto rozhodnutí vydané správním orgánem I. st. dne 25. 9. 2023 potvrdila, přičemž se vyjádřila i k tomu, že § 67 zákona o pobytu cizinců byl již zrušen.
46. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. 7. 2024

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.